

KENDRA
ELLIOT
MALONINGA
TIESA

Iš anglų kalbos vertė
Rūta Iliasoviėnė

Sofoklis

VILNIUS, 2024

PIRMAS SKYRIUS

Policijos viršininkas Trumanas Deilis užtrenkė visureigio dureles ir prisidengė rankomis, kad apsaugotų veidą nuo karščio. Žingtelėjęs atgal, atsitrenkė į savo automobilį. Talžančios seną tvartą liepsnos kilo aukštai į juodą nakties dangų.

Didžiulis nuostolis.

Lyg ir pasistatė automobilį tinkamu atstumu nuo ugnies, bet kaistantys skruostai vertė tuo abejoti.

Jis patraukė žemyn kaubojiškos skrybėlės kraštą, kad užsidengtų veidą. Stengdamasis nekreipti dėmesio į užplūdusius prisiminimus apie praeityje buvusį baisų gaisrą, pasuko prie atvažiavusių prieš jį dviejų Dišiutso apygardos šerifo patrulių automobilių. Abu šerifo pavaduotojai stovėjo už savo visureigių ir raportavo per radiją stebėdami aukštyn besistiebiančias liepsnas.

Nieko nebuvo įmanoma padaryti. Tolumoje pasigirdo silpnas sirenos gausmas, bet Trumanas suprato, kad ugniagesiai atvyksta per vėlai. Dabar jų tikslas tebus pasirūpinti, jog ugnis neplistų į miškus ir kaimynines fermas.

– Sveiki, viršininke! – šūktelėjo jam prieinant vienas iš šerifo pavaduotojų perrėkdamas riaumojančią ugnį.

Trumanas atpažino vyresnįjį pareigūną – *Ralfas kažkoks*. Kito jis nepažinojo.

– Ar nieko nepastebėjote? – paklausė, žinodamas, kad neįmanoma patikrinti tvarto vidaus.

– Nieko nematėme, – atsakė Ralfas. – Esame čia dar tik penkiolika sekundžių. Nėra galimybės patekti į vidų ir apžiūrėti. – Jaunesnysis pavaduotojas pritariausiai linktelėjo.

– Apžiūrėkime teritoriją, – pasiūlė Trumanas.

– Jūs eikite aplink iš dešinės pusės, mudu eisime iš kairės, – parodė ranka Ralfas.

Trumanas linktelėjęs pasuko link degančio tvarto galo, laikydamasis atstumo tarp savęs ir pragariško karščio. Padvelkė gaiviu lapkričio oru. *Kol esu čia, gaisras stipriai suintensyvėjo.* Per pastarąsias dvi savaites aplink jo mažą Erelio Lizdo miestelį Centriniam Oregone buvo kilę dar trys gaisrai. Padegėjo sučiupti nepavyko, be to, šis padegimas buvo kitokio masto nei ankstesni. Pirmąkart degė paliktas automobilis. Vėliau kažkieno šiukšlės. Prieš šį gaisrą sudegė nedidelis sandėlis.

Jis tobulėja.

Nugara žliaugė prakaitas, bet ne tik nuo ugnies. *Nekenčiu gaisrų.* Trumanas strakaliojo tarp kiečių ir akmenų. Aplinka buvo gerai apšviesta, todėl dairėsi aukų arba padegėjo ženklų. Geltonosios pušys augo vos už penkiasdešimties metrų, todėl Trumanui palengvėjo pamačius, kad šalia tvarto nėra kuo sklusti gaisrui. Anksčiau čia būta aptvaro, apgriuvusi ir sutrešusi tvora kažkokiu būdu dar laikėsi. Vargu ar senu tvartu kas nors naudotųsi pastarąjį dešimtmetį.

Tai jau ketvirtasis gaisras už kelių kilometrų nuo miesto ribų. Vos tik išgirdęs apie naują gaisrą, Trumanas šoko iš lovos rengtis. Padegėjas jį įsiutino ir jis kiekvieną gaisrą ėmė priimti asmeniškai. Įsivaizdavo, kaip tam šikniui žiba akys dėl policijos ir ugniagesių brigadų, atsiunčiamų gesinti jo rankų darbą.

Vienąkart gali nukentėti žmonės.

Sirenos gaudė vis garsiau, ir staiga liepsnų fone nuaidėjo du šūviai.

Trumanas krito ant pilvo ir nusliuogė už akmens, laikydamas rankoje ginklą. *Kas šaudo?* Sustingęs klausėsi, bandydamas išgirsti spengimą.

Dar du šūviai.

Ar girdėjo riksmą?

Besidaužančia širdimi jis paskambino pagalbos telefonu. Pranešė apie šūvius dispečeriui ir liepė nedelsiant išpėti apie tai artėjančias gaisrines. Užbaigė nurodymus ir lėtai išlindo iš savo slėptuvės už uolos, akimis ieškodamas šaulio. *Kas šaudo?*

Erelio Lizdo pareigūnai nieko nerado ankstesnėse gaisrų vietose. *Kodėl ši kart kitaip?*

Trumanas tęsė kelionę aplink tvartą, paruošęs ginklą ir sutelkęs dėmesį į šešėlius už tvarto. Liepsnų skleidžiama šviesa nusidriekė kelis metrus į tamsą, bet toliau nieko nesimatė. Kas tik nori, gali slėptis tiesiai už šviesos rato. Jis išplėtė savo paieškos teritoriją, pasinaudodamas šešėliais priedangai.

Prakaitu permirkusiais marškiniais, įsitempęs kaip tik užsuko už tvarto, kai ant žemės pastebėjo dvi figūras. Be gyvybės ženklų.

Akimirkšniu atpažino abu Dišjutso apygardos pareigūnus.

Viešpatie, tik ne tai.

Jis pasitraukė giliau į tamsą ir įtempė regėjimą, visur dairdamasis šaulio. Dėl šokančių liepsnų šešėliai tarytum judėjo visomis kryptimis. Jo žvilgsnis puldinėjo nuo netikro judesio prie šešėlio. Užgniaužė nerimą, žinodamas, jog turi patikrinti pareigūnus, nors dėl to taps matomas.

– Velniai griebtu! – jis puolė į apšviestą plotą, jausdamas, kaip karštis lydo marškinius, ir krito ant kelių šalia artimiausio kūno. Papurtė Ralfo petį, sušuko ir bandė užčiuopti pulsą kakle. Pareigūnas pašautas į galvą. Viršininkas nusuko žvilgsnį vos pamatęs atsivėrusią siaubingą žaizdą skruoste.

Nenorėčiau pamatyti dantų.

Pulso nejautė.

Vis dar klūpėdamas nusliuogė prie kito pareigūno. Kraujas tekėjo iš jauno šerifo pavaduotojo kaklo. Paklaikusį žvilgsnį jis atsuko į Trumaną. Išplėtęs akis intensyviai žiopčiojo, bet

rankos ir kojos nejudėjo. Gebėjo bendrauti tik akimis, buvo matyti, kaip labai yra išsigandęs.

Pažeistas stuburas?

Blogai.

Nusivilkęs striukę Trumanas prispaudė ją prie žaizdos pareigūno kakle. Gaisrinės mašinos su savo didelėmis vandens talpyklomis ilgu provėžuotu keliu suko į tvartą. Jis dar kartą patikrino, ar niekur nesimato šaulio.

Tupiu čia kaip jaukas.

Jam negalima atsitraukti nuo pareigūno. Pažvelgęs tiesiai į akis tarė:

– Viskas bus gerai. Pagalba jau atvyko.

Jaunasis pareigūnas mirksėjo ir gaudė orą. Trumanas pastebėjo ženklelį ant striukės.

– Laikykitės, pavaduotojau Sandersonai. Jums pavyks.

Vyro lūpoms sujudėjus, Trumanas pasilenkė arčiau, bet iš burnos nesklido joks garsas. Trumanas priverstinai išspaudė ramiančią šypseną, nekreipdamas dėmesio į svilinantį karštį nugaroje.

– Viskas bus gerai, – tai taręs pažvelgė aukštyn ir nudžiugo pamatęs, kaip du ugniagesiai atsargiai aplenkia liepsnas atdžiai apžiūrinėdami teritoriją.

Jiems jau pranešė apie šaulį.

Stiprus smūgis trenkė į nugarą, kilstelėjo į orą ir nusviedė jį tolyn pro pavaduotoją Sandersoną. Trumanas griuvo veidu žemyn, skruostais ir lūpomis tėsėsi į žvyrą. Nuo smūgio atėmė kvapą. Sprogimo garsas pasiekė jį po penkių sekundžių. Ausyse spengė ir kol bandė susigaudyti tįsodamas purve, iš jo pašamonės gelmių kilo kartą jau patirtas siaubas. Nustūmė jį šalin ir spjaudydamas iš burnos smėlį stengėsi mintyse įvertinti savo kūną.

Aš gyvas.

Sandersonas.

Sunkiai pasirėmęs rankomis ir drebančiais keliais prislinko pažiūrėti į sužeistąjį.

Spindėjo tuščios akys. Burna sustingusi.
– Neeee! – Trumanas puolė purtyti pareigūno ieškodamas
prieš akimirką buvusių gyvybės ženklų.
Gaisras gaudė visa jėga.

***

Rytą po gaisro specialioji agentė Mersė Kilpatrik apžiūrinėjo rūkstančią apdegusių lentų krūvą. Seno tvarto dienos šiaip ar taip jau buvo suskaitytos. Net jos vaikystės prisiminimuose jis buvo senas, griūnantis ir išdžiūvęs. Todėl nieko keisto, kad po dviejų dešimtmečių užsiliepsnojo taip, tarsi būtų permirkęs benzine.

Ūkyje kažkada gyveno vaikystės draugė ir Mersė su ja yra praleidusios ne vieną valandą tame tvarte ir aplinkui, ieškodamos mažų gyvūnėlių ir įsivaizduodamos, jog tvartas yra jų pilis. Po to, kai draugė išsikraustė, ji čia lankėsi pirmą kartą.

Naujosios jos pareigos – tirti teisės saugos pareigūnų nužudymą. Dėl šaltakraujiško kolegų nužudymo Mersė tapo labai pikta FTB agente. Lygiai taip pat įsiuto ir kiti teisės saugos pareigūnai.

Mersė pamąstė, kaip puiku būtų grįžti į vaikystę ir žaisti princesę.

Ar gaisras buvo masalas pritraukti šerifo pavaduotojams?

Jai nepatiko, kad toks dalykas galėjo nutikti jos bendruomenėje.

Trumanas vos liko gyvas.

Mersė pašiurpusi nustūmė mintis šalin.

Mūsų santykiai galėjo staiga nutrūkti vos po dviejų mėnesių.

Ji vis dar nebuvo mačiusi Trumano. Jiedu trumpai pasikalbėjo telefonu, ir išgirdus jo balsą jai palengvėjo, bet jis buvo plėšomas į visas puses po to gaisro vidurnaktį. Laimei, jo nudegimai nedideli. Praėjusią naktį ji dešimtą valandą atskrido į Portlando oro uostą iš Kvantiko, kur praleido dvi savaites

mokymuose. Po visos dienos skrydžių nenorėdama važiuoti namo į Bendą vidury nakties, Mersė liko nakvoti savo bute Portlande. Skelbimas, kad parduoda butą, kabo beveik mėnesį, bet ji dar nesulaukė jokio pasiūlymo.

Išgraužkit, pardavimo agentai.

Trumano telefono skambutis pažadino Mersę trečią nakties ir ji iškart išvyko į trijų valandų kelionę namo į Centrinį Oregoną. Žinios apie gaisrą, susišaudymus ir sprogimus visiškai išblaškė miegus. Kai parvyko į savo butą, paskambino FTB Bendo biuro viršininkas.

Dabar jos pagrindinė užduotis – tirti pareigūnų žmogžudystes.

Apžiūrint nusikaltimo vietą, šaltas vėjas skverbėsi pro sunkauso palto apykaklę. Padėkos diena sparčiai artėjo ir Centrinio Oregono ore jau keletą savaitių sklاندė žiemos šaltukas. Pirmuosius aštuoniolika savo gyvenimo metų ji praleido mažytėje Erelio Lizdo bendruomenėje. Paskui nekėlė čia kojos, kol Bendo biuras paskyrė jai laikiną užduotį vidinio terorizmo byloje. Tada ji ir suprato, kad pasiilgo gyvenimo rytinėje Kaskadinių kalnų grandinės pusėje. Mažiau nei prieš du mėnesius Mersė nusprendė persikelti iš drėgnojo Portlando į Aukštąją dykumą prie Bendo.

Gyvenimas Centriniam Oregone skyrėsi nuo gyvenimo Portlande. Švaresnis oras, gausiau apsnigtos kalnų viršūnės ir lėtesnis eismas, nors vietiniai turbūt su tuo nesutiktų. Iš tiesų čia viskas juda lėčiau. Aplink Bendo miestą pramaišiu gyvenimo šeimos, pensininkai, rančų savininkai, ūkininkai, kaubojai, jaunimas ir verslininkai. Tolėliau nuo Bendo gyventojų smarkiai retėjo ir gyveno vien sodininkai ir ūkininkai.

Kai kurie gyventojai atsikėlė į Centrinį Oregoną tam, kad atsiskirtų nuo visos žmonių populiacijos. Jei nesate išrankus vietai, už labai priimtina kainą įmanoma įsigyti atokų žemės sklypą. Kai kurie trokšta pasirūpinti savimi, kad nereiktų priklausyti nuo vyriausybės prisiimtos atsakomybės

už jų saugumą ar maisto tiekimą. Kartais jie vadinami pasiruošusiais asmenimis, o kartais kur kas nemalonesniais vardais. Mersė užaugo tokioje šeimoje. Jos tėvai pasistatė ekonomiškai nepriklausomą namą ir laikėsi gyvenimo būdo, kuris suteikė jiems pasiruošusiųjų vardą. Tai buvo geras gyvenimas tvirtai jaučiant pagrindą po kojomis, kol jai sukako aštuoniolika.

Išvykusi iš Erelio Lizdo, Mersė suprato, kad negali visiškai atsiriboti nuo tokio gyvenimo būdo, todėl susikūrė tam tikrą sistemą, kad ramiau jaustųsi. Gyvendama ir dirbdama Portlande, Mersė turėjo slaptavietę, kur leisdavo savaitgalius, kad ją tinkamai įrengtų. Jei ištiktų nelaimė, ji bus pasiruošusi.

Mersė visada pasiruošusi.

Bet niekam nereikėjo to žinoti. Tik Trumanas ir kai kurie jos šeimos nariai žinojo, kad ji laisvalaikiu dirba kaip beprotė, kad sumažintų nerimą dėl galimos nelaimės ateityje. Jos naujieji bendradarbiai ir net artimiausias kolega Edis nė nenutuokė, kad ji slepia tai, ką laikė savo „slapta manija“.

Tai jos vienos reikalas, o žmonės linkę smerkti. Mersė turėjo progų savo gyvenime tuo įsitikinti ir nenorėjo, kad ją vertintų kritiškai.

Be to, ji negalėtų padėti visam biurui, jei ištiktų nelaimė, ir jie, žinodami apie jos išteklius, prašytų pagalbos. Ji buvo įsitikinusi, kad „turta“ reikia slėpti. Ji taip sunkiai dirba dėl savęs ir savo šeimos.

Mersė įbedė bato nosį į šlapią žemę, permirkusią nuo ugniagesių išlietų tūkstančių litrų vandens. Šioje kaimo vietovėje nebuvo gaisrinių hidrantų kas šimtą metrų, bet, laimei, ugnis neišplito už tvarto. Pušys vis dar išdidžiai stovėjo už smilkstančios griuvėsių krūvos. Paprastai ruda žemė pasidarė juoda ir pilka, nes išdegę krūmokšniai ir ją apklojo stora suodžių bei pelenų danga.

Agentė stebėjo, kaip apygardos įrodymų rinkimo komanda tyrinėja vietovę ir tvarto liekanas vadovaujama ugniagesių

vado. Rastus keturis šautuvų korpusus Mersės FTB vadovas Džefas Garisonas nedelsdamas išsiuntė ne į vietines, o į FTB laboratoriją.

Mersei dar neteko tirti gaisro ir ji jautėsi šiek tiek ne savo kailyje. Trumanas jau yra dirbęs su keliais padegimais aplink Erelio Lizdą. Pirmasis iš jų įvyko prieš pat jai išvykstant į rytinę pusę mokytis. Kažkas padegė seną apleistą automobilį Robinsono gatvės gale. Prieš gaisrą aplinkiniai gyventojai niekur nesikreipė, kad jį nutemptų, nes manė, kad kažkas galiausiai sugrįš jo pasiimti.

– Nenorėčiau į tai veltis. Tai jų automobilis... – Trumanas juokėsi atkartodamas seno liudininko žodžius. – Galbūt jų pragyvenimo šaltinis... Nenoriu, kad kas nors patirtų nemalonumų dėl to, kad paskambinau į nuvilkimą įmonę.

Tas automobilis išstovėjo ten pusmetį.

Šioje kalnuotoje vietovėje vietiniai labai kantrūs.

Trumanas leido nuobodžiaujantiems paaugliams stebėti automobilio gaisrą. Bet tada, Mersei būnant mokymuose, gaisrai kilo dar du kartus. Įtampa Trumano balse per jų vakarinius telefono skambučius vis augo. Antrasis gaisras kilo šiukšlių konteineryje, o tada padegėjas sudegino pašiūrę, kurioje buvo pasiruošimo produktų.

Mersei suspaudė širdį, kai išgirdo apie atsargas. Pastatas priklausė jaunai šeimai, kuri sunkiai dirbo, kad kauptų maistą ir reikmenis savo ateičiai. Mersė gerai suprato, kiek daug darbo ir pasiaukojimo įdėta ruošiantis. Jai užgniaužė gerklę pagalvojus, kas būtų, jei gaisras sunaikintų jos ilgametį kaupimo darbą. Dabar ta šeima jaučiasi nesaugi savo namuose: kas žino, gal jie buvo išsirinkti tikslingai?

– Pirmiausia sudegino apleistus daiktus, – pasakė Trumanas Mersei. – Bet šį kartą nusitaikyta į sunkų šeimos darbą. Tikiuosi, kad čia ne kažkoks naujas judėjimas.

Visą savo laiką per pastarąsias dvi savaites jis skyrė padegimų byloms tirti.